

Odysseus, threatened by a storm at sea, remembers the predictions of Calypso, and wishes that he had died honourably, fighting at Troy.

“ὦ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἢ μ’ ἔφατ’ ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε’ ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ’ ἄλλαι
 παντοίων ἀνέμων. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 ὥς δὴ ἐγὼ γ’ ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἥματι τῷ ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 τῷ κ’ ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι.”
 ὥς ἄρα μιν εἰπόντ’ ἔλασεν μέγα κύμα κατ’ ἄκρης
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξε.

Homer Odyssey 5.299-314

1A 1 2012

μήκιστα: “finally”

ἐπισπέρχω: “rush on”

σῶς, -ῶν: “certain”

ἐπισπεῖν is an infinitive form of ἐφέπω

κτέρεα, -έων (n. pl.): “burial honours”

εἴμαρτο is the third singular pluperfect passive indicative of μείρομαι

σχεδὴν, -ίης (f.): “raft”